



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **prap. M. E.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 9, 401 79 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. KRPU-185869-6/ČJ-2018-0400KR-PK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. KRPU-185869-6/ČJ-2018-0400KR-PK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí vedoucího územního odboru Most - Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 7. 2018, č. MO-96/2018, kterým byl uznán vinným podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) a § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ze spáchání jednání, jež má znaky přestupku, neboť dne 7. 2. 2018 ve 13:43 hodin na silnici č. II/255 v obci Počeradý, okres Louny, u domu č. p. „X“, ve směru od Mostu na Louny, byl kontrolován hlídkou dopravního inspektorátu Louny při řízení soukromého motorového vozidla tovární značky Fiat Punto, reg. zn. „X“, černé barvy, přičemž v době předmětné kontroly byla danému vozidlu naměřena radarovým rychloměrem značky RAMER 10C rychlost 96 km/h, a to v obci, kde je povolena maximální rychlost 50 km/h. Po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h tak žalobce jel v daném úseku minimální rychlostí 93 km/h a tudíž překročil povolenou rychlost v obci o 43 km/h. Svým jednáním tedy porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tím se dopustil nedbalostního jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, když při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 40 km/h a více. Na základě § 51 odst. 1 písm. e) a g) zákona o služebním poměru mu poté byly uloženy kázeňské tresty – pokuta ve výši 5 000 Kč a trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, přičemž konstatoval, že argumentaci správních orgánů považuje „za zcestnou“. Správní orgány totiž neprovedly rozbor práce policistů, kteří prováděli předmětné měření radarem, při kterém došlo dle názoru žalobce k pochybení v plnění jejich povinností a tudíž ke zkreslení výsledků měření. K tomu žalobce odkázal na obsah svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil přitom, že byly porušeny předpisy a postupy při provádění manipulace s radarem, konkrétně „*povinnosti v měřeném místě 35 m od radaru s 10° na každou stranu*“. Podle žalobce „*policijní vozidlo jen přijelo na místo kontroly a nebyla prováděna žádná měření pro nutnost zajištění přesnosti při dokazování*“. Trest však musí být vždy uložen pouze na podkladě řádně zjištěných a zajištěných důkazů.
3. Zkrácení svých práv tak žalobce spatřuje ve způsobu dokazování, který zvolily správní orgány. Těm ve věci „*postačil úřední záznam policisty, který hovoří o skutečnosti, že vše prováděl v souladu s návodem k obsluze, avšak podle žalobce je záznam a fotografie z místa jednoznačným důkazem o zpochybnění jednání policisty v souladu s návodem k obsluze*“. Žalobce pak neměl možnost klást policistům otázky, na jejichž základě by se dozvěděl „*mnohé o prováděných měřeních*“. V řešeném případě tak měl být dle žalobce „*proveden adekvátním způsobem popis řádného zaměření a postavení přístroje*“. V návodu k jeho obsluze jsou totiž zapsány hodnoty, které nemohou „*jen samozvaně dle pozorování zaměřit policisté z vozidla*“. Pouze na základě takových důkazů by byla „*naplněna zákonná díkce zakotvující*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsob dokazování ve správním řízení“. O skutečnosti, že se v případě místa kontroly jednalo o rovinu a nikoliv zatáčku pak nemůže dle názoru žalobce svědčit „*nahlédnutí do mapy. Prostým pozorováním na místě je patrné, že jde o zatáčku, kde platí pro postavení a zaměření stojícího vozidla s měřícím zařízením jistá pravidla.*“

4. Žalobce tak namítl porušení svého práva na spravedlivý proces a provádění řádného dokazování. Správní orgány konkrétně porušily § 50 odst. 1 a 4, § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány se tedy dle žalobních tvrzení dopustily takových pochybení, resp. porušení zákonných povinností, že nebylo možno přesně a úplně zjistit skutečný stav věci. Správní orgány současně nepostupovaly ani v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, resp. nezjistily stav věci, který by nevzbuzoval pochybnosti. Proces dokazování tak dle žalobce správní orgány „*degradovaly na pouhé mechanické převzetí původních závěrů zasahujícího policisty, plynoucích ze spisové dokumentace*“. Žalovaný se též vůbec nezabýval námitkami žalobce.
5. K prokázání svých tvrzení pak žalobce navrhl provést důkaz „*výslechem policisty, provedením vyšetřovacího pokusu a zaměření komunikace, ke zjištění, zda se jedná o úsek zatáčky, tedy zda bylo skutečně postupováno dle návodu k obsluze*“.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Poukázal přitom na skutečnost, že v tomto konkrétním případě použitý radarový měřič RAMER 10C slouží k měření rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel, přičemž současně popsal funkci nadepsaného měřiče rychlosti. V tomto kontextu pak žalovaný vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce, že „*policejní vozidlo jen přijelo na místo kontroly a nebyla prováděna žádná měření*“, když sám žalobce na podporu tohoto názoru neuvedl žádný relevantní důkaz. Toto tvrzení je naopak vyvráceno vyjádřením policisty nstržm. K., který byl proškolen jako operátor obsluhy měřiče rychlosti RAMER 10C, který v úředním záznamu ze dne 7. 2. 2018 mj. konstatoval, že měřič rychlosti obsluhoval právě on a tento byl před začátkem provozu nastaven dle manuálu výrobce. Měřící policejní vozidlo ostatně dle videozáznamu stojí na stanovišti již v čase 13:35:47 hodin a až v čase 13:37:00 hodin projíždí vozidlo řízené žalobcem. O platnosti měření pak dle žalovaného svědčí skutečnost, že ze záznamu o přestupku pořízeného měřičem rychlosti je zřejmé, že přední část měřeného vozidla řízeného žalobcem se v době měření nachází v oblasti radarového svazku. Záběr z kamery měřícího zařízení současně svědčí tomu, že měření nebylo ničím rušeno, resp. měřené vozidlo nebylo nijak překryto jiným objektem, přičemž radarový svazek správně dopadl na vozidlo a odrazil se od něj. Měřič rychlosti RAMER 10C tak měření vyhodnotil jako platné, a to ke konkrétnímu vozidlu řízenému žalobcem.
7. Dále žalovaný zmínil, že je ze záznamu o přestupku nade vší pochybnost zřejmé, že vozidlo řízené žalobcem bylo změřeno na vzdálenost 30 m od měřícího vozidla, v okamžiku, kdy se nacházelo na zcela rovném úseku vozovky. Měření přitom nebránily žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy či do zorného pole kamery a zapříčinit tak rušivé reflexe vysílaného signálu, nebo které by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bránily výhledu na měřené vozidlo. Tomu ostatně svědčí i videozáznam z kamery policejního vozu, jakož i mapa obce Počeradý se zakreslením stanoviště měření.

8. Jestliže žalobce dále namítl, že zasahujícím policistům nemohl klást otázky k měření rychlosti, pak žalovaný uvedl, že byl žalobce poučen o svých právech během řízení před správním orgánem I. stupně celkem třikrát. V rámci ústního jednání dne 15. 3. 2018 přitom žalobce výslovně uvedl, že „*k předloženým dotazům nemám žádné návrhy na doplnění, včetně žádných výsledků osob*“. Požadavek na výsledky policistů provádějících měření v dané věci nevznikl ani při druhém ústním jednání dne 24. 5. 2018, nadto ani v samotném odvolání. V návaznosti na to žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54.
9. Vyjmenoval-li žalobce v žalobě ustanovení správního řádu, která měla být v dané věci porušena, dle žalovaného tak zcela pominul pro řešený případ rozhodný zákon o služebním poměru. Žalovaný nicméně nezpochybňuje možnou aplikaci základních zásad činnosti správních orgánů. V této souvislosti pak poukázal zejména na právní úpravu obsaženou v § 180 zákona o služebním poměru. Následně zmínil, že všechny námitky směřující k porušení procesních pravidel dle správního řádu žalobce nijak nekonkretizoval. Zásada materiální pravdy ve smyslu § 180 zákona o služebním poměru přitom byla dle žalovaného ve věci dodržena. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poté žalovaný konstatoval, že k prokázání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti stačí oznámení o přestupku, úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list měřicího zařízení. Nadepsaný důkazní standard tak byl v řešeném případě najisto naplněn, přičemž byly nad tento rámec pořízeny i kamerové záznamy z policejního vozu a minikamery umístěné na oděvu zasahujícího policisty, přepis tohoto záznamu a mapa příslušné obce s vysvětlivkami k měření.
10. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že se napadené rozhodnutí nezabývá všemi odvolacími námitkami, žalovaný toto považuje za ničím nepodložené a nekonkrétní hodnocení žalobce, které je v rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaný poukázal i na konkrétní pasáže řízení, kdy byly jednotlivě vznášené námitky žalobce posuzovány.
11. Závěrem se žalovaný vyjádřil k důkazním návrhům žalobce tak, že tyto, s ohledem na všechny podklady nashromážděné ve správním spise, považuje za nadbytečné a obstrukční.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 60 dnů od právní moci rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Z obsahu oznámení přestupku a úředního záznamu ze dne 7. 2. 2018, jakož i z předání věci ze dne 9. 2. 2018, je patrné, že žalobci jako řidiči motorového vozidla reg. zn. „X“, byla dne 7. 2. 2018 v obci Počeradý u domu č. p. „X“ (kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h), směrem na Louny, naměřena přístrojem RAMER 10C rychlost jízdy 96 km/h, po odečtu tolerance tedy 93 km/h. Oznámení o přestupku je zároveň žalobcem, bez vyjádření, podepsáno. Dle úředního záznamu přitom bylo samotné jednání žalobce zaznamenáno nadepsaným radarovým zařízením, které obsluhoval nstržm. M. K. jako proškolená osoba, přičemž před začátkem provozu toto bylo nastaveno dle manuálu výrobce. Dané jednání je pak zadokumentováno záznamem o přestupku, včetně fotodokumentace měřeného vozidla. Po předložení dokladů žalobce bylo též zjištěno, že se jedná o příslušníka Policie ČR. Vyjma toho je ve spisu založen i v rozhodné době platný ověřovací list předmětného rychloměru a potvrzení o proškolení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10 – osvědčení způsobilosti. Obsahem spisu je také mapa obce Počeradý se zakreslením stanoviště měření rychlosti, videozáznamy z kamery policejního vozidla a minikamery umístěné na oděvu zasahujícího policisty, včetně přepisu těchto záznamů, odborné vyjádření porízené žalobcem k technickému stavu vozidla, včetně příloh, návod k obsluze radaru RAMER 10 a doporučení k nastavení měřiče rychlosti RAMER 10C.
16. Ve věci bylo též nařízeno ústní jednání na den 15. 3. 2018, ke kterému se žalobce osobně dostavil. Během ústního jednání byl proveden důkaz listinami založenými ve správním spisu, přičemž žalobce k předloženým důkazům konstatoval, že *„nemá žádné návrhy na doplnění, včetně žádných výsledků osob“*. Dále se žalobce vyjádřil tak, že když vjížděl do obce, tak přibrzdil a jel asi 52 km/h. Poté jel obcí dál kolem kostela a uvědomil si, že jede nějak rychle, tak sešlápnul brzdu a spojku, motor začal řvát a nebylo kde zastavit. K tomu předložil protokol o technické prohlídce ze dne 8. 2. 2018 a 9. 2. 2018 a odborné vyjádření k technickému stavu vozidla. Následně bylo dne 24. 5. 2018 konáno další ústní jednání k doplnění dokazování, přičemž byly provedeny videozáznamy z policejního vozidla a minikamery umístěné na oděvu zasahujícího policisty a úřední záznamy k takto zachycenému jednání. Žalobce se následně ve věci vyjádřil tak, že nemá nic, co by chtěl uvést k předloženým písemnostem a k videozáznamům. Vyšší rychlosti si měl všimnout až za kostelem v obci Počeradý. V místech, kde stáli policisté, se přitom snažil vozidlo zpomalit brzděním. Policisty zaznamenal až později, když odbočil. Těmto následně nic nesdělil k možné závadě vozidla, protože byl dle svých slov v šoku.
17. Následně bylo ve věci vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který v jeho odůvodnění mimo jiné konstatoval, že skutkový stav byl v řešeném případě spolehlivě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištěn z obsahu spisového materiálu. Poukázal k tomu zejména na skutečnosti plynoucí z fotografického měřicího záznamu o přestupku, úředního záznamu zasahujícího policisty ze dne 7. 2. 2018, oznámení o přestupku, ověřovací listu, mapy obce Počerady, videozáznamu z policejního vozu a služební kamery policisty a záznamu o ústním jednání ze dne 15. 3. a 24. 5. 2018. K uplatněným námitkám žalobce stran jím tvrzené technické závady vozidla pak správní orgán I. stupně, v návaznosti na dříve rekapitulované podklady, uvedl, že po vyhodnocení žalobcem předložených písemností lze v daném případě uzavřít, že tyto nemají žádnou relevanci ve vztahu k překročení povolené rychlosti v obci. Technická závada uváděná žalovaným se přitom správnímu orgánu I. stupně jeví jako účelová obhajoba, když je nepochybné, že se dostatečně nevěnoval řízení vozidla již při samotném vjezdu do obce. Z mapy obce je zároveň zřejmé, že v případě poruchy mohl žalobce vozidlo bezpečně zastavit, a to například i v místě provádění měření rychlosti, jak vidno na kamerovém záznamu z policejního vozidla. Po průjezdu měřeného vozidla kolem místa měření rychlosti a v rámci jeho pronásledování policejním vozidlem je na kamerovém záznamu rovněž naprosto viditelná jeho plynulá jízda (bez rozsvícení brzdových světel). Podle správního orgánu I. stupně tak bylo evidentní, že se žalobce nesnažil rychlost jízdy snížit a vozidlo zastavit, přestože brzdy a spojka byly funkční, a tudíž tak mohl učinit.

18. Proti shora rekapitulovanému prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž o jeho odvolání rozhodl žalovaný dne 22. 10. 2018 napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V rámci tohoto rozhodnutí se přitom žalovaný vyjma hodnocení veškerých učiněných zjištění zabýval právě i odvolacími námitkami žalobce, a to v části jím vyslovených pochybností o skutečném čase spáchání přestupku, o absenci záznamu o průběhu nastavení měřiče rychlosti, o tom, že měření nebylo prováděno v souladu s návodem k obsluze, přičemž v řešeném případě nebyl úplně zjištěn stav věci a že procesním postupem správních orgánů byly porušeny zásady správního řízení a práva žalobce.
19. Ve vztahu k samotnému obsahu žalobních tvrzení soud na tomto místě předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého se podává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Žalobce je tedy povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 20007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, a ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).
20. Nutno také připomenout, že řízení o žalobě před správním soudem tvoří zcela samostatný a oddělený způsob přezkumu rozhodnutí vydaného orgány veřejné správy a písemnosti, které vznikly v řízení správním před orgány veřejné správy, nemohou být bez dalšího v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomto řízení automaticky využity. Mají-li se stát důvody, kterými žalobce argumentoval v nějakém svém podání před správními orgány (např. odvolání) žalobními body, kterými hodlá zpochybňovat vydané rozhodnutí orgánu veřejné správy, musí být explicitně zahrnuty v žalobě. Pouhý odkaz na úkon nebo písemnost, která byla využita nebo vznikla ve správním řízení, nemůže sloužit a nahradit explicitně neuvedené výhrady proti žalobou napadenému rozhodnutí. Z toho důvodu není soudu umožněno, aby posuzoval odvolací námitky, na které žalobce v žalobě nepřímě odkázal, a to ani za předpokladu, že by žalobce vznesl výslovný požadavek, aby se tyto odvolací důvody staly součástí jeho žaloby. Nebyly-li tyto výhrady konkrétně v žalobě uvedeny, není v možnostech soudu takovými důvody se zabývat.

21. Zmínit je pak třeba i skutečnost, že žalobce v záhlaví žaloby nesprávně označil jako žalovaného „*Krajské ředitelství policie ČR, Odbor služby dopravní policie*“, ač dále specifikoval za žalobou napadené rozhodnutí pro projednávaný případ odpovídajícím způsobem „*rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Ústeckého kraje (žalovaného) ze dne 22. 10. 2018, č. j. KRPÚ-185869-6/ČJ-2018-0400KR-PK*“. K tomu soud pro úplnost uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu náleží ve smyslu § 69 s. ř. s., postavení žalovaného pouze správnímu orgánu, jenž vydal rozhodnutí v posledním stupni (tj. žalobou napadené rozhodnutí). Žalovaný je tak určen kogentně přímo zákonem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014-47). Podle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru přitom platí, že v řízení o kázeňském přestupku je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal, a tudíž byl tímto v řešené věci právě ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje.
22. Dále se soud zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zvláště v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části vypořádání jeho (odvolacích) námitek ve věci. Pokud by totiž soud shledal předmětný žalobní bod důvodným, musel by přistoupit ke zrušení rozhodnutí bez dalšího.
23. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.
24. S odkazem na shora citované ustanovení zákona o služebním poměru pak soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „*účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy*“.
26. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
27. Vycházejí z výše uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též naprosto zřejmým způsobem podává, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché a mylné (viz str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikатурním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí plně odpovídá.
28. V návaznosti na to se soud dále v obecné rovině zabýval i nekonkrétní námitkou, dle níž měl žalovaný zásadním způsobem porušit své povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Stejným způsobem přitom měl postupovat i správní orgán I. stupně.
29. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
30. Ve smyslu § 190 odst. 7 téhož zákona odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonost nebo správnost napadeného rozhodnutí.
31. V kontextu citovaných ustanovení zákona o služebním poměru je pak třeba upozornit, že žalobce v podané žalobě zcela pominul právě tuto, pro věc rozhodnou, právní úpravu, která je najisto ve vztahu speciality k žalobcem opakovaně odkazovaným ustanovením správního řádu, která měla být porušena ze strany správních orgánů. Jinak řečeno, vedle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru a ustanovení přestupkového zákona je jistě možno aplikovat správní řád, avšak toliko subsidiárně.

32. Nutno též opětovně zmínit, že žalobce předmětnou námitku uplatnil pouze obecně (univerzálně), aniž by uvedl, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Jak přitom vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 Afs 141/2007-83, toliko obecné odkazy na určitá ustanovení zákona nepředstavují skutečné žalobní body, neboť z nich není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný. Přesto se soud danou námitkou komplexně zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud přitom úvodem poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil správnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího posouzení. Současně mu však není vůbec zřejmé, z čeho žalobce nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného dovozuje.
33. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje zcela jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považuje postup správního orgánu I. stupně za souladný se zákonem, jak ostatně bylo již dříve vyloženo. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle zákona o služebním poměru či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu naprosto nekonkrétně namítl, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti, není soudu vůbec jasné, o jaké skutečnosti žalobce uvedené úvahy opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým učiněným zjištěním, kdy jsou zřejmé listiny, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, přičemž tyto zákonným způsobem také hodnotil a na jejich základě dospěl k výše rekapitulovaným závěrům o nedůvodnosti žalobcova odvolání.
34. Soud proto uzavírá, že ve vztahu k nadepsané námitce, a to v celé její šíři a obecnosti, neshledal žádné pochybení žalovaného ani správního orgánu I. stupně, a proto ji vyhodnotil jako nedůvodnou.
35. Následně se soud zabýval okruhem blíže nekonkretizovaných námitek žalobce, přičemž tento tvořil samotné jádro podané žaloby, kterým žalobce zpochybňoval správnost výsledků měření s odkazem na nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru Ramer 10C.
36. K tomu je nutno předně upozornit, že se problematikou objasňování skutkového stavu u přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Z ní se podává, že správní orgány jsou i za situace, kdy je obviněný v řízení o přestupku pasivní, povinny opatřit dostatečné množství důkazů, které přestupek, který je tomuto kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. Právo obviněného mlčet ovšem nelze vykládat jako povinnost správního orgánu „domyslet“ za tohoto všechna myslitelná, případně i nepravděpodobná, tvrzení a vypořádat se s nimi (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Jak dále konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39: „*Shromáždí-li tedy správní orgány takovou sadu* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Dospěje-li tak krajský soud k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71)“.

37. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu také dovodila, že k prokázání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu zpravidla postačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru (srov. rozsudky ze dne 2. 8. 2018, č. j. 8 As 161/2017-44, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 As 83/2017-59, ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011-115, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Ze správního spisu v nyní projednávané věci se přitom podává, že právě tyto důkazní prostředky (a nejen tyto) byly ve správním řízení opatřeny, přičemž je správní orgány do svých rozhodnutí nepochybně pojaly, tedy tyto důsledně hodnotily. Stěžovatel přitom zůstal v odvolacím řízení stran návrhu jakýchkoliv důkazů, které by byly způsobilé změnit správními orgány přijaté závěry, o své vůli pasivní, když uváděl toliko zcela obecnou polemiku, týkající se správnosti měření, resp. ustavení policejního vozidla. Ve světle výše uvedených judikатурních závěrů však soud námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu mohl vypořádat pouze v tom smyslu, že posoudí, zda správní orgány v daném správním řízení shromáždily takové důkazy, které po provedeném zhodnocení vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se žalobce vytýkaného jednání (přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) dopustil; to pochopitelně za předpokladu, že zde neexistují rozumné důvody pochybovat o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění rozhodných pro posouzení jeho viny (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).
38. Pokud se dále jedná již o samotnou správnost provedeného měření rychlosti, je možno odkázat na rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, v němž bylo především vysloveno, že *„dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit právě průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku“* (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41 nebo ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39). Otázka funkce měřicího zařízení, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, když je provedeno nesprávně, jakož i jiné projevy nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru, tak byly judikaturou Nejvyššího správního soudu už dříve vyřešeny. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro radarové zařízení RAMER 10C, které bylo použito i v nyní projednávané věci, platí, že není-li dodržen návod k obsluze, měřicí zařízení rychlost vozidla vůbec nezaznamená. *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51 nebo ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39).

39. V této souvislosti je možné poukázat též na skutečnost, že z oznámení přestupku ze dne 7. 2. 2018, založeného ve správním spisu, vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo s žalobcem, jakožto řidičem vozidla. Ten přitom v daný okamžik nevzněl žádnou pochybnost o ustavení policejního vozidla a nastavení měřícího zařízení, přičemž předmětný záznam bez jakéhokoliv vyjádření ve věci podepsal.
40. K tomu lze dodat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015-35, uvedl, že *„[p]rokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti.*“ Namítl-li tedy nyní žalobce naprosto spekulativně, že měřící zařízení nebylo řádně ustaveno, a to ať už z jakéhokoliv důvodu, nelze než konstatovat, že tuto pochybnost měl vznést již na místě spáchání přestupku (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018-39). Stěžovatel přitom do značné míry pomíjí důvody, na kterých správní orgány vystavěly své závěry; především odhlíží od skutečnosti, že přestupek, kterého se dopustil, mu byl prokázán ucelenou řadou důkazů, zejména oznámením o přestupku, úředním záznamem a záznamem z ověřeného rychloměru, včetně fotodokumentace, který obsluhovali vyškolení dopravní policisté, přičemž hodnověrnost tohoto záznamu byla ověřena právě i kontrolní šablonou. Nadto lze v dané věci poukázat také na videozáznamy a mapový podklad, jednoznačně prokazující okolnosti spáchání předmětného jednání. Za situace, kdy je ze snímku měření zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka a vozidlo se najisto nachází v záběru svazku radarových paprsků (viz kontrolní šablona), neměly správní orgány, potažmo ani zdejší soud důvod mít jakékoliv pochybnosti o objektivitě měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017-32). Nesprávné ustavení vozidla by se totiž projevilo buď tím, že by bylo vozidlo na snímku nakloněno, nebo by se nenacházelo v radarovém svazku. V této souvislosti je přitom třeba opětovně poukázat na skutečnost, že se Nejvyšší správní obdobnou situací už opakovaně zabýval, přičemž např. v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51 (za asistence znalce) vyslovil následující závěr ve vztahu k mechanismu rychloměru Ramer 10C: *„Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“ Z tohoto důvodu tedy nemohla ani v tomto případě vést změna pasivního postojе žalobce v aktivitu stran důkazních návrhů v řízení před krajským soudem bez dalšího k jeho úspěchu.

41. Pokud se dále jedná o samotnou „práci policistů“, resp. o její výstup toliko v podobě úředního záznamu, soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, z něhož plyne, že z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu skutečně vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. V nyní řešené věci však proti žalobci existovala ucelená řada vzájemně provázaných důkazů (tj. ucelený řetězec důkazů), jak už byly shora rekapitulovány, které ve spojitosti s informacemi z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Zdejší soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil posuzovaného jednání. Stav bez důvodných pochybností přitom lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Provedení jiných důkazů za situace, v níž žalobce nepodal k takové skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, a to ani v podané žalobě, by pak byl naprosto zbytečné (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
42. Soud dále poznamenává, že veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné další důkazy nenabízely jak ze spisu, tak ani ze samotného kontextu projednávané věci. Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K výsledku osoby, která měřicí zařízení ustavovala, či provedení jiných důkazů by přitom byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, resp. by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Žalovaný proto ve světle nadepsané judikatury dle hodnocení soudu správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí. Tyto důkazy je tedy třeba považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo ani jeden z nich (věrohodně) zpochybnit. Z uvedeného tudíž jednoznačně vyplývá, že spáchání předmětného skutku bylo žalobci dostatečně prokázáno. Nutno též zopakovat, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se samotného měření a správně vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít k chybě měření. Tento závěr přitom žalobce nijak relevantně nevyvrátil.
43. V dané věci je tak naprosto zřejmé, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady, které jsou obsahem správního spisu), přičemž tyto důkazy považuje zdejší soud za zcela dostatečné a osvědčující skutečnost, že byl řešený přestupek žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).
44. V návaznosti na to tudíž soud nepovažoval za dané situace jako potřebné, resp. vyhodnotil za zcela nadbytečné, provádět žalobcem v žalobě nově navrhané důkazy výsledkem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zasahujícího policisty, vyšetřovacím pokusem a zaměřením komunikace v místě provedeného měření rychlosti. Ve vztahu k návrhům žalobce na provedení důkazů lze totiž s odkazem na výše vyslovená hodnocení, opírající se o judikaturu Nejvyššího správního soudu, uzavřít tak, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60). Případným je v tomto ohledu též zmínit, že Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70, konstatoval, že *„[a]utomatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy jsou především technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.“* K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2020, č. j. 4 As 33/2019-46, doplnil, že *„i v případě, kdy je silniční radarový rychloměr jako je RAMER 10C instalován ve vozidle, jedná se právě o takové zařízení, jaké popsal devátý senát v citovaném rozsudku“*. Potřeba výsledku zasahujícího policisty přitom v dané věci nikterak nevyvstala, a to zejména v kontextu judikturních závěrů a naprosto abstraktního požadavku žalobce, jak už popsal zdejší soud v předcházejícím odstavci. Jedná-li se dále o požadavek na vyšetřovací pokus, tento se koná, mají-li být pozorováním v uměle vytvořených nebo obměňovaných podmínkách prověřeny nebo upřesněny skutečnosti zjištěné v rámci konkrétního řízení. Soudu však není vůbec zřejmé, kam tento požadavek žalobce směřoval, nadto co by mělo být v posuzovaném případě, a zejména z jakého pro věc relevantního důvodu, simulováno. Zaměřením komunikace je poté opět nutno shledat za zjevně nadbytečné, s ohledem na dříve konstatované judikturní hodnocení ke správnosti provádění měření rychlosti, jakož i sadu podkladů založenou ve správním spisu, bezprostředně svědčící o místě provedené kontroly v dané věci.

45. Na základě shora uvedeného proto zdejší soud vyhodnotil, že správní orgány pomocí dříve specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou (žádné) důvodné pochybnosti, přičemž tak jednoznačně prokázaly, že se žalobce daného přestupkového jednání dopustil. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn plně v souladu s § 180 a násl. zákona o služebním poměru (tj. zásada materiální pravdy). Jen pro úplnost je zde příležitým opětovně připomenout, že žalobce v žalobě stran porušení svých procesních práv, resp. neprovedení řádného dokazování a zjištění skutečného stavu věci, toliko (a nadto nesprávně) odkazoval na ustanovení správního řádu. Žalobce tak dle hodnocení soudu nebyl ve věci jakkoliv krácen na svých právech, když byl požadovaný důkazní standard ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu nejen zcela naplněn, ale opatřeny byly i další relevantní důkazy najisto svědčící pro závěr o tom, že se předmětného jednání žalobce jednoznačně dopustil.
46. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žádné z uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
47. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. března 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.